

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibvs A Ludovico
Maimburgo, Alijsque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

14. Tandem ex auctoritate & consuetudine antiquissima ipsius
Universitatis Parisiensis, & scholæ Sorbonicæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

ficem errare: inchoâtque hanc traditionem à Leone Primo (qui sæculo quarto obiit) & prolato ejus testimonio, mox transit ad Leonem X. qui sæculo decimo quinto Ecclesiam gubernavit. Egregiam enim verò traditionem, mille tantum & centum annorum spatiji interruptam! At nos tam in superiori, quàm in præfenti paragrapho de sæculo ad sæculum testimonijs omni exceptione majoribus ostendimus, tam Ecclesiæ Universalis, quàm etiam in specie Ecclesiæ Gallicanæ Pontificiam infallibilitatem persuasam fuisse.

XIV. Ut verò tantò perfectior sit hæc Demonstratio, ostendendum est, etiam Universitatem Parisiensem pro Pontifice semper sterisse.

Id verò multis modis, evidentèrque probari potest. Nam *primò*. Certum est, Universitatem Parisiensem nunquam doctrinam tradituram esse, quam sciret doctrinæ omnium Patrum, ac ipsius Gallicanæ Ecclesiæ adversam esse: at adversa est, quæ dicit, Papam cum è Cathedra pronuntiat, errare, fallique posse, ut supra ostendimus. *Secundò*. Præcipui hujus Universitatis, ac celebratissimi Doctores, à quorum vestigijs alij minorisque nominis nunquam deflexerint, infallibilitatem admisere. Ji sunt Alcuinus Caroli Magni Præceptor, & primus Parisiensis Universitatis Auctor, Albertus Magnus, S. Thomas, S. Bonaventura à nobis supra citati. Quis credat à tam præclaris Doctoribus, & quibus majores Gallia non habuit, voluisse Universitatem Parisiensem deviare? *Tertiò*. Longâ consuetudine in Parisiensi Universitate receptum est, ut quicumque in hac Universitate ad primos gradus promoventur, hanc ipsam infallibilitatem profiteantur. De hac consuetudine Andreas Duvallius Doctor Sorbonicus, & in Academia Parisiensi Regius Theologiæ Professor testis omni exceptione major in suo tractatu de potestate Ecclesiastica, quam in lucem edidit Anno 1604. quàmque duo alij Parisienses Doctores Jo. G. J. Bocher, & J. Ruhe approbârunt, ita loquitur: *Laudabilis in Academia Parisiensi viget consuetudo, quâ Baccalarei de questionibus Theologicis solemniter responsuri protestationem præmittunt, se nolle quidquam contra Decreta sanctæ Matris Ecclesiæ, nec non sanctæ Sedis Apostolicæ & Romanæ asserere, aut defendere, & si quid adversus ejus Decreta in astu disputationis illis exciderit; vel ignorantia, vel immemoria,*

vel lingua precipitantis attribuendum velle. Quarto. Gravissimi in Gallia Doctores, testesque oculati hanc ipsam esse Universitatis Parisiensis mentem ac sententiam aperte consentunt; proinde Marca Archiepiscopi Tholosani testimonium jam supra recitavimus. Theophilus Raynaudus, & ipse Gallus in opusculo, cui titulus: *ἀντὸς ἐφα*, allegatis quàm plurimis ex schola Parisiensi Doctoribus: *Quotquot, inquit, ante Concilium Constantiense floruerunt, possent omnes Theologi produci; nam non nisi à tempore Concilij Constantiensis & Basileensis revocata est in controversiam hac veritas apud Catholicos; sed omnes anteriores unanimiter docuerunt, Definitiones Pontificias etiam absque Concilio Generali editas facere rem de fide.* Josephus quoque Gibalinus *lib. 5. de jure Canonico cap. 3. §. 15.* ex professo tuetur, latèque demonstrat, hanc esse & fuisse temper doctrinam scholæ Theologicæ Parisiensis, tam in definitionibus & censuris editis ab ipsa in unum congregata, quàm in scriptis singulorum ipsius Universitatis Doctorum. Pater Augustinus à Virgine Maria Carmelita Gallus Provinciae Turonensis in anno tertio cursûs Theologici tract. de fide dist. 10. *Præter paucos jam citatos Doctores hucusque alios ex illa Facultate probatos Auctores non habemus, qui typis defendant sententiam nostræ oppositam.* Quinto. Sed nemo magis quàm ipsa Parisiensis Universitas mentem suam explicaverit.

Anno MCCCLXXXVII. Sic per Petrum Alliacensem Universitatis Cancellarium Clementem VI. alloquitur: *Emendari à te cupimus, qui Petri Sedem, & fidem tenes, non ignoramus enim, sed firmissimè tenemus, & nullatenus dubitamus, quòd sancta Sedes Apostolica est illa Cathedra Petri, super quam Hieronymo teste Ecclesia est fundata, de qua sede in persona Petri Apostoli in ea sedentis dictum est. Petre rogavi pro te, ut non deficiat fides tua: hac est igitur, ad quam determinatio fidei & approbatio Veritatis Catholicæ, a heretica impietatis detestatio maximè pertinet.* Eadem Universitas Anno 1554. Omnes, inquit, & singuli Obedientia filij ipsam Romanum Pontificem ut Summum & Universalem Christi JESU Vicarium, & Universalem Ecclesiæ Pastorem, cui plenitudo potestatis à Christo data est, cui omnes utriusque sexûs obedire, cujus Decreta pro se quisque tueri, & conservare tenetur, ut semper agnoverunt, & confessi sunt. Hæc clara sunt: si enim Pontificum Decreta tanquàm erroris subiecta, corrigi à Concilio, ac reformari possent; ergo plenitudo potestatis non jam Pontifici, sed Concilio data esset. Et si errare Pontifices possent, ac consequenter aliquando de facto errarent;

Christi fideles non utique tenebuntur Pontificijs Decretis fidem adhibere; si enim Innocentius X. jubeat, ut propositiones Janfenij pro hæreticis habeam, & illæ hæreticæ non sint; quæ rogo vel in cœlis, vel in terris potestas est, quæ imperare mihi possit, ut fidem mendacio, aut errori habeam? Eadem Universitas adversus errores Johannis de Montefono hunc articulum statuit: *Ad sanctam Apostolicam Sedem pertinet auctoritate judiciali supremâ circa ea, quæ sunt fidei, judicialiter definire.* Videri potest hic articulus apud Duvallium Doctorem & Professore Sorbonicum. *Tract. de Romano Pontifice p. 2. fol. 766. Sexto.* Denique eandem Universitatem Parisiensem Infallibilitati Pontificiæ subscribere ex præcipuis ejusdem Universitatis Doctoribus patet, qui eandem sententiam docuere. Ji sunt S. Albertus Magnus, S. Thomas, S. Bonaventura locis supra citatis. Dominicus de Raconis Doctor Sorbonicus & Episcopus Vaurenfis *de suprema Petri potestate sectione 1. cap. 5. fol. 249.* Nicolaus Cœstrellus Doctor Parisiensis & Episcopus Massiliensis *opere de sacra Monarchia lib. 2. cap. 5.* Michaël Nauclerus Doctor Sorbonicus *de Monarchia lib. 8. cap. 6. p. 4.* Ludovicus Bail Doctor Parisiensis & Propœnitentiarius. Edmundus Richerius Doctor Theologus, qui cum multa contra auctoritatem Pontificiam scripsisset, tandem uno ante obitum anno scriptorum poenitens Sedem Apostolicam *Matrem & Magistram omnium Ecclesiarum, & infallibilem Veritatis judicem* agnovit, & professus est teste Duvallio initio sui operis de Pontificis potestate, ubi Richerij chirographum exhibet. Andreas Duvallius Doctor Sorbonicus & Professor in Parisiensi Universitate *opere de suprema Pontificis Potestate præsertim part. 2.* Johannes de Arti Regius Professor *Tractatu de Beneficijs cap. 3.* Petrus de Marca Archiepiscopus Tolosanus locis paulò antè notatis. Henricus Spondanus Apamearum Episcopus, *ad annum Christi 33. n. 5.* Johannes à Celaia Doctor Parisiensis *in 3. sentent. dist. 25. p. 4.* Johannes Puteanus Professor Regius in Academia Tolosana *m. 2. 2. S. Th. q. 1. 4. 6.* Leonardus Coquæus in Universitate Parisiensi Doctor Theologus in Antimornæo *tomo 1. fol. 83.* Herveus Armoricus, Henricus Gandavensis, alijque, quorum nomina apud alios reperies.

Ex hætenus toto hoc paragrapho dictis patet, quæ Gallicanæ Ecclesiæ mens & sententia fuerit, quàmque immeritò illius auctoritate

toritate sibi Maimburgus blandiatur, cum constet nostram esse. Nec obstat declaratio in ultimo Parisiensi Conventu edita, quæ hanc infallibilitatem evertit. Nam & pauci Episcopi erant, si numeres, qui aberant, imò ex industria delecti, quos constabat nihil opposituros. Sonabant catenæ, carceres, exilia, spolia, & quidquid homines terrere potuit, nisi præscripta loquerentur; nec libera vota, sed spe aut metu extorta, aut saltem vindicandi cupidine obminaces Pontificis litteras. Roma quòque, quidquid in eo Conventu actum, planè resciderat; si ergo ne quidem Oecumenicæ Synodo ulla auctoritas Pontifice improbante, quantò minùs privato Conventui, qualis Parisiensis? & denique demus, Parisiensi senatui nihil defuisse; cur rogo ipsius Decreta Decretis tot Conciliorum Oecumenicorum, tot Patrum, totiùsque Ecclesiæ Gallicanæ, imò rotius Orbis præponas? Aut semper totòque Orbe Christiano, aut semel Parisijs erratum est, utrùm tibi facilius creditu videretur? Sed jam in prima dissertatione ad auctoritatem Conventus Parisiensis respondi, quò lectorem remitto. Nunc sufficiat supra quadraginta testimonijs omni exceptione majoribus mentem, sententiàmque Gallicanæ Ecclesiæ, quæ Pontificiam Infallibilitatem tenuit, ostendisse; nunc ad dissolvenda, quæ Maimburgus objectat, procedamus,

